

Sonetul serii

Felix

Se-aprind tăceri în cenușiu amurg
Cu licuricii-n dulce consonanță
Și, scăpărând mirat de la distanță,
Alți licurici se-aprind pe cerul murg.

Se-nstăpânește-a tihnei ambianță
Și beznele care în taină curg
Par opera vreunui dramaturg
Dând scenelor o nouă rezonanță.

Foire, zarvă, zbucium contenesec,
Înfășurate parcă-n nori de vată
Care pe marea liniștii plutesc,

Și pentru ziua tocmai încheiată
Sub scutul protector dumnezeiesc,
Îți mulțumesc din suflet, Sfinte Tată!

Simion Felix Marțian